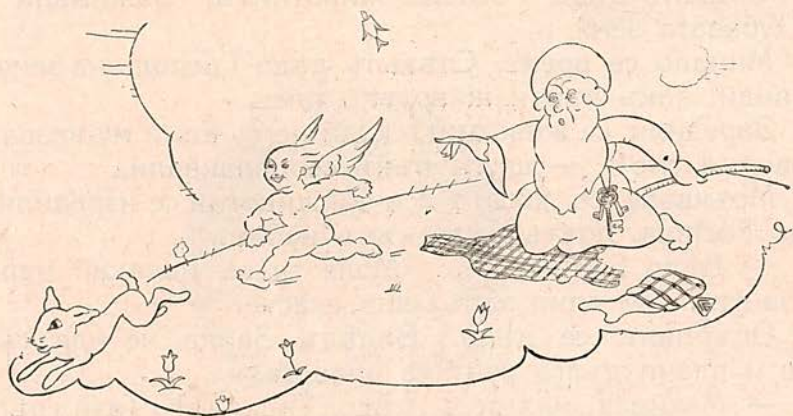

— Да седнемъ тукъ и си починемъ. Време е и за обѣдъ.

Седнали. Ангелчето снело торбата отъ рамото си. Хапнали. На св. Петъръ му се додрѣмало. Легналъ и заспалъ. Заспало до него и ангелчето . . .

Следъ малко, подплашенъ, Зайко тичалъ изъ хлѣма.

Тогава преднитѣ му крака не били по кѣси. Ушички ималъ малки, кѣсички. Очи голѣми, но не виждалъ на кѣде отива. И, хопъ, върху св. Петра. Върху него, че презъ него и . . . бѣжъ да го нѣма.

Стресналъ се св. Петъръ. Скочило ангелчето.

— Я ми хвани това кѣсопашато! — казалъ св. Петъръ на ангелчето.

Литнало то, уловило го. Занесло му го. Хваналъ св. Петъръ Зайка за преднитѣ крака. Извадилъ отъ торбата прѣчката, съ която наказвалъ непослушнитѣ: Цапъ! едното краче. Скѣсило се. Цапъ! другото краче. И то се скѣсило.

Хваналъ го за малкитѣ ушички, дръпналъ ги и тѣ порасли.

— Ха сега, — казалъ св. Петъръ на Зайка, — ходи за срамъ на всички съ кѣса опашка, кѣси крака и дълги уши.

Вл. Малчевъ